

ΛΙΛΑ ΑΓΡΑΦΙΩΤΗ

Ο Μαραθώνιος του Ατομικισμού: ένα παράξενο αγώνισμα

Ο μαραθώνιος του ατομικισμού είναι ένα ιδιαίτερο αγώνισμα με ιδιόρρυθμους κανόνες: ξεκινά άτυπως με την γέννησή μας ή έστω λίγο μετά από αυτή και επισήμως όταν αποκτήσουμε συνείδηση του «εγώ» και αντίληψη της δραστηριότητάς του με τους άλλους. Το αγώνισμα τελειώνει όταν αποχαιρετούμε, όπως όλα τα έμβια όντα, τη ζωή, με παράταιρες τις όποιες μεταφυσικές προεκτάσεις. Έτσι, μολονότι το σημείο έναρξης είναι σε όλους γνωστό και βέβαιο, το σημείο τερματισμού είναι διαφορετικό και εξαρχίς αβέβαιο για τον καθένα μας.

Οι ιδιόρρυθμοι κανόνες του παιχνιδιού αυτού είναι η αιτία που στον μαραθώνιο του ατομικισμού δεν κερδίζει όποιος τερματίζει πρώτος ή όσοι γενικά καταφέρουν να φθάσουν αργά ή γρήγορα στη γραμμή του τερματισμού. Αντίθετα, στο παιχνίδι αυτό, κερδίζουν όποιοι σταματήσουν συντομότερα από όλους τους άλλους και, αφού βγουν εκτός κούρσας, αρχίσουν να αναζητούν τους υπόλοιπους συναθλητές τους. Ωστόσο, παραδόξως, ελάχιστοι γνωρίζουν αυτή την

τόσο κρίσιμη λεπτομέρεια: η συντριπτική πλειοψηφία των συμμετεχόντων αντιμετωπίζει αφελώς το εν λόγω αγώνισμα, όπως ένα ακόμη άθλημα με συνηθισμένους κανόνες.

Η έκπληξή τους δεν διαρκεί πολύ, αφού αστραπιαία μυαλό και σώμα προσπλώνονται ξανά στο αγώνισμα και οι αθλητές προσπαθούν επιταχύνοντας να κερδίσουν τα λίγα χαμένα δευτερόλεπτα.

Έτσι, όλοι σχεδόν πιστεύουν ότι νικητές είναι εκείνοι που θα τερματίσουν πρώτοι και γι' αυτό βάζουν τα δυνατά τους να εξουθενώσουν και να ξεπεράσουν όλους τους άλλους αντιπάλους τους.

Είναι γεγονός βέβαια πως στην περίπτωση αυτή και ιδιαίτερα όταν η ανάδειξη των πρώτων νικητών γίνεται σύντομα, λόγω χάριν μετά τα πρώτα εκατό μέτρα ή τη δεύτερη, τρίτη στροφή του μαραθωνίου, η έκπληξη που προκαλείται στους αντιπάλους είναι μεγάλη – μια ακόμη ιδιομορφία είναι πως το άθλημα διαδραματίζεται εν απουσία θεατών και παρουσιάζει μόνο συναθλητών. Οι περισσότεροι μένουν λοιπόν εμβρόντητοι από το πρόωρο σταμάτημα των «χαμένων» του παιχνιδιού.

Μετά τη γραμμή του τερματισμού δεν υπάρχει τίποτα άλλο εκτός από ένας πελώριος πέτρινος τοίχος που είναι αδύνατον να τον υπερπηδήσει ή να τον σκαρφαλώσει κανείς.

καθώς απορούν πως είναι δυνατόν αθλητές που προετοιμάζονταν καιρό να τρέξουν σαράντα δύο σχεδόν χιλιόμετρα να εγκατέλειψαν την προσπάθεια λίγα μόλις μέτρα μετά το σημείο εκκίνησης.

Ευτυχώς ή δυστυχώς όμως η έκπληξη τους δεν διαρκεί πολύ, αφού αστραπιαία μυαλό και σώμα προσπλώνονται ξανά στο αγώνισμα και οι αθλητές προσπαθούν επιταχύνοντας να κερδίσουν τα λίγα χαμένα δευτερόλεπτα.

Ωστόσο, η συντριπτική πλειοψηφία των αθλητών παθαίνει την μεγαλύτερη έκπληξη λίγα μέτρα πριν το τέλος. Αυτό συμβαίνει επειδή, αφού περάσουν την τελευταία στροφή, διαπιστώνουν ότι μετά τη γραμμή του τερματισμού δεν υπάρχει τίποτα άλλο εκτός από ένας πελώριος πέτρινος τοίχος που είναι αδύνατον να τον υπερπηδήσει ή να τον σκαρφαλώσει κανείς. Η έκπληξη μάλιστα μεγαλώνει ακόμη περισσότερο όταν στρέψουν το κεφάλι τους προς τα πίσω. Τότε διαπιστώνουν ότι κανείς από τους αντιπάλους τους δεν διακρίνεται πουθενά στον ορίζοντα, λες και σαν να χάθηκαν όλοι στη διαδρομή.

Είναι φυσικά εκπληκτικό ότι κανένας τους δεν παρατήρησε στη διαδρομή κάποια διαφορετική ατραπό προς στα δεξιά ή στα αριστερά που θα μπορούσε να παρασύρει κάποιον να λοξοδρομήσει και να χαθεί. Όλος ο δρόμος φαινόταν σαν ένας μονόδρομος. Η εξήγηση όμως είναι και πάλι ασυνήθιστα απλή. Στο αγώνισμα αυτό δεν είναι μόνο διαφορετική η αφετηρία και ο τερματισμός αλλά, επιπλέον, σχεδόν ολόκληρη

η διαδρομή. Λίγες μόνο εκατοντάδες μέτρα μετά το σημείο εκκίνησης αμέτρητοι στενοί διάδρομοι ανοίγονται ανάμεσα στα δέντρα και ο κάθε αθλητής εισέρχεται ασύνεδα σ' έναν από αυτούς. Έτσι ο κάθε αθλητής ακολουθεί μια μοναχική πορεία, έναν ατομικό μαραθώνιο. Μπορεί βέβαια καθ' όλη την διάρκεια του αγώνα ο καθένας να νομίζει ότι βρίσκεται μαζί με τους αντιπάλους του, αυτό όμως είναι μια ψευδαίσθηση που οφείλεται στο γεγονός ότι το μονοπάτι της δικής του διαδρομής διασταυρώνεται για λίγο μόνο με τα μονοπάτια των άλλων κι έτσι μένει με την επίπλαστη εντύπωση ότι τρέχει μαζί τους, ενώ στην πραγματικότητα για ελάχιστο χρόνο μόνο ο ένας περνά διαγωνίως μπροστά ή πίσω από τον άλλο καθώς συνεχίζει την δική του μοναδική διαδρομή.

Επειδή όμως ούτε αυτό το χαρακτηριστικό του αγωνίσματος δεν είναι γνωστό, ο καθένας τους αυτάρεσκα συμπεραίνει ότι λόγω της εξαιρετικής του απόδοσης ξεπέρασε όλους τους άλλους αντιπάλους του μάλλον κατά πολλά χιλιόμετρα δίκως καλά-καλά να το καταλάβει. Αυτή είναι μάλιστα η εκδοχή που υιοθετούν σχεδόν όλοι. Έτσι παραμένουν ακίνητοι μπροστά στον πανύψηλο τοίχο, περιμένοντας περήφανα εκεί τους υπόλοιπους αντιπάλους ως το πέρας του βίου τους. Εκείνοι όμως δεν φθάνουν ποτέ εκεί, αφού –όπως έχει ήδη ειπωθεί– το σημείο τερματισμού είναι διαφορετικό για τον καθένα.

Γι' αυτό λοιπόν αρχικά νικητές είναι όσοι, αντιλαμβανόμενοι την αλλόκοτη εξέλιξη, βγουν μετά τα πρώτα κοινά μετρά εκτός κούρσας και ξεκινήσουν την αναζήτηση των υπόλοιπων συναθλητών τους προκειμένου ν' αποφασίσουν κατόπιν όλοι μαζί μια κοινή διαδρομή. Επίσης, νικητές είναι και οι λίγοι εκείνοι που θα αντιληφθούν κοντά στο τέλος της διαδρομής ή σπανιότερα σε κάποιο άλλο προωθύτερο σημείο της το ίδιο και θ' αποφασίσουν, αν και αποκαμωμένοι, να πάρουν την αντίθετη φορά προς τα πίσω προκειμένου να συναντήσουν όσους είχαν συναντήσει στην αφετηρία. Ωστόσο, στο τέλος, οι σπουδαιότεροι νικητές είναι όσοι μπορέσουν να προχωρήσουν κατόπιν μαζί με άλλους συναθλητές τους ως το τέλος του μαραθωνίου βάσει μιας κοινής πορείας, χωρίς να λιγοψυχήσουν ή να παρασυρθούν από τα μοναχικά μονοπάτια που θ' ανοιχθούν αρκετές φορές ξανά εμπρός τους.

Το πιο παράξενο όμως στο ιδιαίτερο αυτό αγώνισμα είναι ότι οι κανόνες του επιτρέπουν νικητές να είναι όλοι οι συμμετέχοντες, αρκεί να το θέλουν.